

БИНКА ПЕЕВА
ЕДИН НОМЕР НАИЗУСТ

chitanka.info

Прибрах се от купона след два през нощта, краката ми пулсираха от умора след часовете на висок ток и яки танци. От винарната се качихме в пиано бара, веселбата беше страхотна, виното беше супер. Имах нужда само от душ и сън. Хлапето тази нощ спеше при мама. Сритах обувките с облекчение, смъкнах усмърдяната рокля и влязох в банята. Тъкмо пуснах водата, и ми присветна, че трябва да си преместя колата — следобед я бях паркирала пред гаража на съседа. Често се налага, щото сме в центъра. Съседът ми е разрешил, ама ако утре сутрин звънне рано... Оф, как не се сетих преди да се съблека, но нямах избор. Навлякох черния анцуг за фитнес и маратонките, взех ключовете от колата и от къщи и излязох.

Обаче на улицата не се виждаше нито едно свободно място. Боже, какви са тия коли по нощите, нямат ли си свои улици тия хора да си паркират по тях, та са се изсипали на нашата? Подкарах ситроена надолу с надежда да открия някое местенце. По протежение на две преки колите бяха плътно една зад друга и завих в третата пресечка, с намерение да излезе на Канала, да обиколя квартала и евентуално в началото на улицата да намеря място.

Точно излязох на булеварда, и на 5 метра блесна палка стоп. Катаджии! — сви се инстинктивно стомахът ми. В същата секунда осъзнах какво се случва.

Спрях и свалих страничното стъкло. Катаджията, млад, набит човек, изрецитира името и чина си, от които не чух нищо, и ми поиска документите.

— Не са у мен, съжалявам! Слязох да препаркирам само, но нямаше места и исках да обиколя и да се върна...

Мъжът ме гледаше с недоверие.

— Честна дума, живея съвсем близо, просто исках да заобиколя, защото нямаше къде да паркирам!

— Ваш ли е автомобилът, госпожо...? — проточи очаквателно полицаят.

— Иванова! Да! Тоест... не, — поправих се, защото се сетих, че колата е на братовчед ми, който е в чужбина. — Но имам пълномощно! — добавих, убедително според мен.

— И може ли да го видим? — Иронията се улавяше ясно. — Изобщо някакъв документ да ни покажете?

— Нали ви казвам, че всички документи са вкъщииии! — доплака ми се. — Искате ли да идем до нас, ще ви ги покажа! Съвсем близо е...

Но мъжът сякаш не ме чуваше, а ме разглеждаше безразлично.

— А дали не сте употребили алкохол? — неочаквано попита той.

— Не съм, — започнах, но се сетих за купона: — Малко вино...

— Я да видим колко малко? — и махна към колегата си, който му донесе някакъв противен уред. — Я сега духайте тук!

Оказа се 1.3 про... каквото е там.

— Добре, г-жо Иванова — натърти полицаят подигравателно. — Хайде сега паркирайте тук и ще дойдете при нас в колата!

— Моля ви се, моля ви се, недейте! Имам пари в къщи, нека да отидем, моля ви! — от отчаяние се разплаках, но мъжете видимо не се трогнаха и аз паркирах на посоченото място на тротоара. Полицаят ме съпроводи до тяхната кола.

— Какво ще ме правите?

— Ще отидем в районното полицейско управление — заяви младият мъж и подкара.

По пътя подсмърчах и се чудех как можах да вляза в такава глупава, глупава история... Господи! Сигурно и гримът ми е размазан, не успях да го почистя... Дежурният в районното ни изгледа с интерес и попита:

— Какво става тука?

— Госпожата няма никакви документи, шофира след употреба на алкохол и предлага подкуп на органите на реда! И автомобилът не е неин! — докладва по-възрастният полицай.

— Ясно. Седнете и пишете! — посочи дежурният едно бюро.

— Не мога ли първо да се обадя по телефона? — изведнъж добих кураж.

— Можете!

Мога... Ама на кого? Докато се чудех, разгледах нощната си компания — три девойки с ярки дрешки и размазан грим, които ме зяпаха безцеремонно, и някакъв тип, чиято ръка беше закопчана с белезници към железен прът. Чудно място, прекрасни хора... и аз — сериозна жена с професия, майка... Обзе ме паника. Знам наизуст само домашните номера на мама и на бившата ми свекърва! Не, на тях не мога да се обадя, много ясно... Как не си взех поне джиесема?...

Господи, как може да съм толкова тъпа! Тъпа! Записвам там някакви номера и нищо не помня! Поне на адвокатата си да го знаех... Дори на най-близки приятели не помня!

Знаеш един — подсети ме един спомен. Да, един знам... човекът често пътуваше в чужбина и като се обаждаше отнякъде — вместо името му на екранчето се изписваше номерът. По някаква техническа причина. Не знам каква, все едно, но той тогава звънеше много често, и аз се радвах, и цифрите ми останаха в паметта...

Ама не мога да му звънна! Не и в този час! Но пък иначе трябва да изкарам тук до сутринта... И накрая се реших и много сконфузено му се обадох, обеща да тръгне веднага. Сега, сега! — казах на дежурния, сякаш той е разтревожен за мен, и се приготвих да пиша поуспокоена. Но изведнъж изстинах. Детето! Набутах му в ръцете такива доказателства, че още утре ще подаде молба в съда и ще поиска да ми вземат детето, и ще му го дадат, няма начин! Устата ми пресъхна, прилоша ми...

И тогава се събудих. Изпих половин литър вода и научих наизуст номера на адвокатата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.